

## Fora de tot

Des de fa uns quants dijous que no deixo de repetir-me la gran pregunta popularitzada pel programa "APM": "La televisió és cultura?". A mi m'agradava pensar que sí, que és cultura. La televisió ofereix moltes opcions diferents, que van des d'informatius a "Aventura en pelotas" passant per documentals de La 2 i "Oh Happy Day". Sempre he pensat que cadascú és molt lliure de mirar el que vulgui, perquè de gustos, n'hi de tots colors, i tots són respectables.

Fins ara no m'importaven les audiències de Telecinco, Divinity o Enamórate en Nova, perquè sempre em quedava TV3 per trobar programes de tota mena, que no abusaven de les xafarderies ni dels escots femenins substitutius de la professionalitat. Però ara em sento víctima de la traïció, perquè veig que hi ha cadenes i programes que irremeiablement marquen tendència.

Parlo del "Fora de carta", un programa nefast i, al meu parer, molt poc digne de TV3. Aquest intent de "Sálvame" gastronòmic aporta ben poc a la cultura que ofereix la televisió. És molt trist que un programa de TV3 s'hagi sumat a la voga dels "realities" amb ganes de buscar brega. I és ben trist que des del primer emès, el fil conductor del programa sigui explotar els mals rotllos que hi ha hagut davant i darrera de les càmeres. Principalment perquè pocs dels mateixos concursants semblen còmodes amb la situació.

El "Fora de carta" desvirtua el "Joc de cartes", perquè, mentre que el segon és un concurs de cuina (que pot agradar més o menys) i els concursants ja saben a allò que van, el primer no sé fins a quin punt són conscients del que s'hi trobaran. Al "Fora de carta" sembla més important crear un personatge televisiu atraient (ja sigui una Anna Sas antipàtica, un Sr. Gang que fa trucs de màgia o un Richard que només sap parlar de pH) més que aprofundir en les vicissituds dels restauradors i la feina que implica ser-ne. No em sorprèn gens que hi hagi concursants del "Joc de cartes" que no vulguin reaparèixer a la tertúlia posterior.

D'altra banda, els col·laboradors no podrien ser més encertats en aquest tipus de show. Daniela Blume, personatge que, mal em pesi, perpetua la imatge d'allò que diuen de les rosses explosives; Laura Fa, periodista especialitzada en debats a la jugular; i Santi Villas que, acostumat des de fa molts anys a aquest tipus de programes, encara és l'únic que en certa manera salva, amb comentaris crítics però intel·ligents, aquest espai carregat de banalitats. Només hi mancava un expert gastronòmic amb cara de pal a qui fer partícip d'un concurs de menjar gambes a la velocitat de la llum, i una presentadora que, tot i l'esforç, no sap sortir del guió i se cenyeix (tant si hi ha temps com si no) a allò que posa la fitxa.

En definitiva, em sento traïda per La Meva. No sé si això serà la tendència d'aquesta nova direcció de TV3, liderada per Vicent Sanchis, però, que els números de TVC no surtin com voldríem no em serveix de justificació per vendre productes d'aquest caire, encara que siguin populars (el Twitter en va ple) i moderns (dona'm un plat per tastar i em declararé "foodie" experta).

Em preocupa molt que aquest tipus de programes tinguin tan bona acollida (hom podria pensar que gran part de l'audiència estava esperant que TV3 es desinhibís, en aquest sentit!). Però encara em preocupa més que, malgrat totes les reticències, m'hi quedi enganxada cada dijous fins a la una de la matinada.

